

Een felle rukwind brak het raam open en hij zag ze staan aan den oeverkant daar, achter den stroom; voortdurend gingen bliksemschichten heen en weer tusschen hen en hem.

En nog bewoog zijn hand zich. Hij wilde opstaan, hen toeroepen maar zijn hand werd op het papier gedwongen. Hij greep het manuscript en wilde het werpen in het hoogvlammend vuur; dit doofde uit alsof hij er bakken water in had uitgestort en het manuscript was op dezelfde plaats op de tafel teruggekeerd. En nu voelde hij het: een twaalfarmige demon had hem bij den nek, dwong zijn ledematen tot zitten en zijn rechterhand tot schrijven. De overige vangarmen waren om zijn lendenen en zijn hersenen geslingerd om er den éénen zin uit te persen: 'en toen verdronken zij zich!'

Maar zijn linkerhand was nog vrij, en had hij al zijn tanden niet, al was hij tachtig jaren?

Hij greep het manuscript met de niet schrijvende hand, beet in den rand en trok....

De golf die aan den overkant het wanhopig paar bedreigde, sloeg om naar deze zijde, drong het huisje van Lo t'ún binnen en vulde de kamer schuimend en wentelend. Toen hij zich terug trok, lag de oude man dood neer onder zijn tafel en het manuscript lag in een hoek gespoeld....

De gelieven aan de overkant zagen op 't laatst van hun misdadig voor-nemen af, op den rand van den waanzin der zelfvernietiging voelde de vrouw dat zij een kind droeg, de jonge man, dat een edele geest zijn leven voor hun heil wilde geven.

Zij trokken weg naar het land achter de westelijke heuveln, de jonge man bekleedde later een hoog ambt; zij waren gelukkig met hun nakomelingen.

Eén huisaltaar was aan geen God of Voorouder gewijd; op 't uur voor de nachtrust brandde altijd daar een kleine lamp met zachten maar nooit verflauwend gloed.

M. H. Székely-Lulofs

DE GEVANGENE

(fragment)

Ergens, nog onder den horizontlijn, begon het daglicht te gloren. Het